

Lối Rẽ Sau Cùng

Đôi nhẫn cưới được gắn viên kim cương nhỏ xíu tinh xảo, tên anh cùng tên tôi và ngày cưới. Những tấm thiệp hồng được trang trí công phu, chờ ngày được trao tay bạn bè và người thân. Trong lòng tôi ngời ngời hạnh phúc, tình yêu đã sống lại sau cuộc vấp ngã đầu đời. Từng giây phút chờ đợi để được vòng tay anh âu yếm đến trọn đời trọn kiếp, sẽ không làm điều gì có tội với anh... Nhưng niềm khao khát ấy đã tan thành mây khói, chỉ còn lại tiếng nức nở của đôi nhẫn cưới. Anh và tôi đã có mười hai năm chung lớp chung trường. Anh thầm yêu tôi từ ngày tuổi học trò ham đuổi bắt chuồn chuồn, dính ve sầu. Có đôi lần tôi bắt gặp trong ngăn bàn mấy vản thơ bỏ ngổ lời ưu tư, không thể giấy bày. Anh cứ lặng lẽ bên cuộc đời tôi như thế. Trong thơ anh tôi mờ ảo như mây khói nhưng sâu lắng đến diệu kỳ nơi trái tim anh. Tên thật của tôi chưa một lần được anh gọi mà toàn gọi tôi là: "Phượng Hồng". Tôi mạnh mẽ, sôi nổi bao nhiêu thì anh trầm lắng bấy nhiêu, khiến tôi hồ hững với anh. Rồi chúng tôi vào đại học. Số lần gặp nhau cũng thưa dần, cả hai lao vào học để trả nghĩa đáng sinh thành. Trong một lần đến sinh nhật bạn cùng lớp, tôi gặp một chàng công tử hào hoa, trên người đeo vô số những kim cương, đá quý, bạch kim... và một ánh mắt rất đa tình luôn ném trộm về phía tôi. Nhảy hôm sau, bạn gái dẫn "người ấy" đến, bảo: anh Triệu, anh họ của mình rất muốn được làm quen với đằng ấy. Cho tớ gửi, lát nữa tớ quay lại..." Vì là anh của bạn gái khá thân nên tôi tin tưởng. Trước lúc rời khỏi phòng, cô ấy còn nháy mắt: " cho phép toàn quyền sử dụng nhưng thiếu đâu sẽ bắt đền đó". Tôi lại bị mê mẩn cả người trước những thứ đồ xa xỉ anh ta mang trên người. Ngày hôm sau, không cần bạn tôi dẫn đường, "người ta" tự đến với bó hồng thật lớn thật đẹp. Tôi rất vui mừng và nhận lời đi chơi tối hôm đó.

Nghe "người ta" tán: " em học xong, bố mẹ anh sẽ xin việc cho em tử tế. Nếu em ở nhà anh thì chẳng phải lo lắng gì cả. Anh sẽ hết lòng hầu hạ, cung phụng em như tên nô lệ Tai Ta trung thành bên nữ hoàng Clêopát..." Tôi cứ mãi đan mơ dệt mộng giữa thiên đường. Chưa đầy một tuần thân quen anh ta đã gạ gẫm sự gần gũi về thể xác, lúc đó tôi mới giật mình tỉnh giấc. Bị từ chối quyết liệt, hấn lật ngửa ván bài: "Cô tưởng cô có giá lắm sao? Tình phí đối với cô chỉ là một gói ngô cay mà thôi. tôi đâu phải thằng gu mà tự nhiên đem tiền ném ra cửa sổ. Cô nên biết điều một chút, đừng để tôi phải ra tay". Trong lúc bị hấn giằng co, tôi gần như không thể thoát thì anh đập cửa xông vào và tôi thoát. Tối hôm sau, khi anh đi học vì tính về thì bị hấn thuê người hành hung. Anh phải vào viện cấp cứu vì bị bọn chúng chích quá liều. Không thể giấu diếm tình cảm mãi được nữa, anh đã thổ lộ tình yêu thầm kín của mình đối với tôi và sẵn sàng bỏ qua tất cả cho tôi. Thay vì những bông hoa tươi đẹp che đậy một tâm hồn dối trá của gã họ sở kia, anh dâng tặng tôi cả con tim chân thành dào dạt